prowwa, ker omale röömuh, er mööste inäp mis tetsi? Kõigille Wapskowa lüna nimmehile, riukile ja raefile saab ta võna, kenda mans tulla, ta tegevat neide silmä kõigil teewer. See jõnum käwe lüna pite, ku kelu raiuil õdangul sunst mõtlu pitę ja töi woeks nimehik, ja nuoli-nimehik, ninn kõigile sai pla ge silmä pääsä. — Ent meer, ker selle silmä roho salause lüna töi, jäk alandusega, kõige oma kaupmeke prowwale ja neide maale. — Ent kaupmeer om õdr kaupmeer kõigih asjuh. Ja läb ka töisi ööl mõtlu, sinnä sanna nim ole mis hää sõber tälle, kui kogemada võmis löidmist ja salaus seletär. Oigo aigsal pöörustso ja wana jämme kehägä kaup meer sääl, ja ust öösilsi könelejit sinnä, et ka tinnä sääle mõtgi salaust teeb saar. Er läki pallo aigu oste, — sääl tulliwa ka wana halwa kõigelt puolt, kui warsse koddo, nadsi punk uumi asju seletellema. Kui üts ja tõnõ uma leguhase ört olliwa löönu, aste nie widajäude kammondaja ette ja neaw kurwalt könõlema: „Tuod ei tija üttegi, ker wana patt sih ilmat, ni tarw oll kah, et Wapskowa ima-sõe, wana sunrõ tanumõ rida-junre alt junstkma pand? Nõ om nu teenistus otlah. Wapskowah mull inäp ometist ei olõ!"

Olli ta uma jutu lõpetanu, naar jõrgmäne, kaupmeeste tjist sulaja könõlõma: „Tuod jõdt tijäij ka keäki, kost patu peralt teale, kõige rikkamba kaupmeke prowwale, silmä-roho sa laur tiebä sai? Sarkilla omma täll kindal silmä, ku puol-pääk, ja pääleji, nii weel kõike kullõmb: kõik Wapskowa lüna pimme, ja puol-pimme omma lõpnu! Kost ma inäp kinele töisuk loa, nüju seeni maani? Kawwar sa tähä kihäga kaup meeste tjitkmise ja kitsitkise üle röömustat? Opada mull näid inäp waija ei olõ. Woa omma jo kõige sugurte karotikki pääle, porr meistri efiki, nii et parembat nie rona perremeer põrgust ei sowitki! Ei, nuu teenistur, ja ela om Wapskowah lõpnu!" Selle kinä kaupmeeste kelmuise-kitsise pääle jõkte kaupmeer pun oll könvembake noorwah, kui ta muido olõr tahtnu, sest ta arwar: mis ma unnisk sõrusk pelga? A, aig oll kõik kuna sõbra, sõtra kaadja kowwe? Kui Kõrblase kõigo kaara pääle, nii jostiwa ka rona halwa-pimsk maaka, kaupmeke pääle ja nadsiwa tedä, kui kärwä tutwat sõtra oppoma, kuir karaluisi sullõmah käudär. Ehk kaupmeer kaene küll, kõigesk joomesk ja kingesk, kinnisk rabanila pünise, — er usa rona kabadi kelmi õigendamisk mütte, enge spaüb kigi orwamata palle matsa, kaupmeke paggus kehä pääle, ker peräkõrd nii rõngaste õra pe tüs sai, et inäp täiste ka er jowwa. Ent sest er kulli rona halwa midägi, enge perstwa ja loiwa edesi: „Aaa, attatatta, atta tatta, tule wiel kullema! Ah ja ima-sõe junstkma pandja, ja Wapskowa pünnehide tohtri! Aaa, attatatta, attatatta, nie sulle wildi rala, mütsi umble!" —

Kui lüna kikka kirgma nakkiwa — jätiwa nimä kaupmeke puol kuolalt sinna samma maaha, ninn lätsiwa edsi umma tied. Weel pöörä, lõune augu tõusewa Wapskowa seenelise kaup meke puol kuolalt mõtlask, ja ta sai kodo wüdär. Kon ta kolm näbälist könaste kaige olli, enne kui weel poronema nasi, ja wiimate kogoni tewwer sai. —

Kar ramnu halun Wapskowah rielom, sai mütte, sedä ei tija sest porhillatse Sikkuolisesti. —

19. Kihl-wedo, wana tundiga.

Mie wana wana esä ja könel ütlest nälga jämmest meheşt, kinn kihä, kui kapstõrde olnu, ja näs ottah, kui mõni haina-mõrs, wai kaige-wakk. Ent esi oll ta tahka tei ma läsk, ja puru joodik olnu, pääleji ka weel musta näoga, nii et kõik külä-rahwas, kok tinnä elli, teda „wener-narkjer" sõim si. Sääle mun eksiraldsen olemise oll täll ka põrre-helü, nüju mõnel sõna-ainal, jugusesel ajal. Keäki mun tedä ei sali ja er armasta, kui külä kõrtsimeer, kellele tinnä ka onna kõige pa remba sun pala, kõige rahtlõmba rõiwa hilsu õra sai, et sea emme ei tälle wanna mõrrä — riina — annad. — Kui kõik ja kõrtsi õrt oll kammet, kargesk kõtku lopeitet, — sis er kammakta peräkõrd kõrtsimeer ka inäp „wanna-nätsi" silmä otlakski. Kuna wana karima rüsi wesä läb tinnä ütel õdangul jalaki kõrtsi mano, kõrtsimeke käest riina rõlgugi „ruigama" ocsarte pääle, — sääl salest kõrtsimeer uma kiwi-sõime riel kõwembat, ja er anna tälle tsikkagi. Sahameelega kõõbeb ta kõrtsi läwest wälli, ja läb meelega külast mõtte poole, hainaliste tied pitę edesi, kon näidu nõpukõsõ seek,